Ч. 258. Середа 30 (17) падолиста 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Угода з Німеччиною — Ситуация на Угорщинї. — Конституцийні проекти в Росиї. — Угода Англїї з Росиєю в справі нападу балтийскої фльоти. — Нужда в Манджуриї.)

Під проводом ґр. Ґолуховского відбула ся вчера в міністерстві справ заграничних конференция міністериальна в справі угоди торговельної з Німеччиною. Взяли в ній участь пруский відпоручник Посадовский, др. Кербер, Тіша і австрийскі та угорскі міністри скарбу, торговлї і рільництва. Конференция тревала від 3 до 7 год. вечером, але не довела доніякого успіху.

Борба партийна на Угорщинї перенесла ся тепер з парляменту на провінцию, де в ріжних сторонах радять віча і ухвалюють то похвалу і удобрене для президента міністрів за єго енерґію, то шлють в імени опозициї протести. В пештенськім комітетї поставила вчера опозиция на зборах внесене висказуюче обурене з причини звістної ухвали палати послів, але внесене то відкинено по довшій дискусиї 159 голосами против 36. З ріжних сторін краю надходять вісти о манїфестациях в честь Тіши.

Про намірені реформи в Росиї розписують ся тепер заграничні ґазети, але в самій Росиї заказано строго ґазетам о тім писати. Думки заграничної праси о сих реформах суть поділені; одні таки зовсім не вірять вістям о них та уважають їх мало що не за просту видумку, другі кажуть, що таки щось з того мусить вийти, бо кинена гадка зміни дотеперішного устрою державного в Росиї не щезне зовсім, лиш буде ширити ся щораз більше і остаточно таки доведе до чогось. Як вже звістно, мав міністер справ внутрішних князь Мірский предложити цареви виготовлений земствами проект реформ і кажуть, що цар нїби готов згодити ся на ті реформи з незначними змінами. З другої же сторони говорять, що земства не будуть мати щастя зі своїм проектом, бо цар єму рішучо противний; лиш цариця, щаслива, що має наслїдника престола, рада би й цїлу державу зробити щасливою та промавляє дуже за згаданим проектом. Як стоїть цїла ся справа годі знати, але хто бодай трохи познакомлений з відносинами в Росиї, не повірить легко тим рожевим надіям, про які розписує ся заграничиа праса і котрими, може бути, тїшить ся часть благороднїйшої російскої суспільности. Скорше, а навіть майже з цїлою певностию можна припускати, що всї тоті пляни якоїсь зміни в Росиї роблять ся лиш на случай якихсь можливих нових поражок на поли війни, щоби ними заняти заворушені уми. Перша рішуча побіда Росиї розвіє певно всї надії на реформу і все останесь по давному, коли може абсолютизм не виступить ще з тим більшою силою, щоби здушити відразу всї ті проекти, які тепер случайно виринули. А всеж-таки годить ся занотувати дещо з тих проектів.

Так н. пр. доносять з Петербурга, що проект земств має бути вже в найблизшім часї оголошений. (Вісти сїй годі повірити хоч би лиш длятого, що друга, згадана повисше вість о заказї, виданім для росийскої праси, єсть далеко імовірнїйша). Дальше доносять, що дотеперішна рада державна, т. зв. „Ґосударственний савет“, має бути засуспендована, що очевидно могло би хиба аж тодї наступити, коли би проєктовані реформи вводжено вже дїйстно в житє. Проект земств предкладає утворене „верхної думи“ (або висшої палати, нїби нашої „палати панів“) і „нижної думи“ (себ то нашої „палати послів“). Верхна дума мала би право вибирати з поміж себе канцлєра держави. Міністер справ внутрішних мав би право оголошувати закони, котрі би цар санкціонував. Цар має позістати найвисшим вождом і сам один мав би рішати о війнї або мирі. Крім того жадає проект свободи особи і слова та свободи зборів і відкликаня всїх полїтичних заточників, ви-

---

Здерко і „він“.

(З польского — Яна Андрушевского).

Тепло було в Улицку того весняного вечера. Земля пахла такою сьвіжостию, таке з неї било житє, що хто був слабий або дуже старий, у того крутила ся голова від того запаху, а тяжко хорі або скорше від него здоровіли, або й скорше кінчили, як кому було суджено.

Сонце сїдало за ліс, тїни дерев, хат і домів стелили ся по селї.

Скрипіли ворота в загородах, журавлї при кирницях.

Старці покидали приспи разом з сонцем, волїкли ся назад до душних і пустих хат, бо люди і худоба були ще в поли.

Нікому не спішить ся нинї до хати, лиш декуди вертають дївки від кирницї, хлюпаючи по дорозї водою з повних коновок.

* * *

Старий Здерко не богато міг тепер зробити зьвірини. „Не було вже кому“.

Ноги єму отяжіли, дужі колись плечі, на котрі закидав найбільшого козла як дитину, мав зігнені в каблук, руки трясли ся. Шістьдесять бо вже літ, як ходив до ліса стежкою над яром.

Чи дощ, чи сніг, чи мороз, виходив звичайно під вечер, а вертав всїляко: в ночи, над ранок, часом аж в само полудне, зарошений, заболочений голодний, спячий, перемерзлий.

Що бачив „там“ і чув, полишало ся найчастїйше для людий загадкою, тайною між ним а лїсом.

Могли би о тім сьвідчити хиба зрошені „фарбою“ мохи і папороти, доки їх дощ не сполокав.

Колись був тут побережником.

Тодї так привик до лїса, що потім ходив і на власну руку.

Перед стражниками і лїсничим крив ся так само, як перед ним крили ся дики і цапи.

. . . .

Послїдну зиму перележав на печи, а хоч немов то недавно встав, ще єго держало за груди.

Марина з вільшини говорила, що нїчо вже з него не буде, хиба би висповідав ся, або „щоби весна витягнула з него недугу“, хоч то вже тяжко.

Здерко вірив бабі, бо она „знала“ і ладив ся на смерть.

Велїв собі випрати сорочку, згодив дошки в тартаку, дав ся навіть завезти до церкви, висповідав ся і ждав.

* * *

Нинї всї єго відійшли, сам остав ся в хатї. Крізь відхилені двері, крізь щілини в стїнах, пливе весна до комнати.

Павуки вийшли до неї під стріху до сонця, зпід кулявої лавки утїкав порох по смугах сьвітла....

Земля пахла чим раз сильнїйше, як то буває, коли збирає ся на дощ.

Дивна сила плила воздухом, входила в кости, вникала в кров.

І нагле видало ся старцеви, що єго бере якась пречиста оживляюча струя, несе в ліс пахучий, шумячий, зелений — безсмертний....

Щось на него „найшло“.

Зліз з приспи і вийшов до сїний, де був отвір на під.

Вложив в него руку і видобув із сховку так стару майже як він, одротовану в ложи рушницю.

Оглядав єї під сьвітло, обтерав рукавом і поправив щось коло капслї.

Вкінци наглим рухом всунув оружие під полу подертої сукмани і розглянувши ся осторожно довкола, вийшов з нею до саду, а звідтам вільшиною, над яром, поволїк ся до лїса.

* * *

Ліс пахнїв, сьпівав, грав, дуднїв, цїлий тряс ся.

Запах тамтогорічного листя і запах сьвіжого зїля, змішані з віддихом пучків і шпильок, розпирають груд Здеркови, завертають єму голову.

Сидить на пни зваленім на полянї серед ліщини і втягає з розкошию острий кремінний сопух гнилих трав і болота, лагідний, ледовий подих ів, цїлих жовтих від цьвіту.

Думає о давних часах, заслуханий в хор голосів, що їх так добре знає.

А жило там того, жило!

гнаних в дорозі адміністративній. — Всі тут наведені точки із згаданого проекту суть як на Росию аж занадто свободолюбиві і вже для того самого годі повірити в їх правдивість. Впрочім доносять, що консервативні елементи зачинають дуже виступати против кн. Мірского і роблять ему закиди, що він готов лиш видвигнути невдоволені елементи против трону.

З Петербурга доносять, що оногди підписано вже межи Росиєю а Анґлією угоду в справі мирового суду, котрий має розсудити справу звістного нападу балтийскої фльоти на анґлійских рибаків. Комісия слідча має складати ся з 5 членів. Одним з них буде висший офіцир российскої маринарки, другим анґлійский, Франция і Сполучені Держави мають виелати по одному із своїх офіцирів, а пятого мають вибрати ті чотири. Коли же би не могло прийти до порозуміня, то цісар Франц Йосиф буде запрошений, щоби іменував пятого. Комісия буде радити в Парижи, а ухвала настане більшостию голосів.

Приповідка: „Де два бють ся, там третий сьміє ся“, не оправдалась в Манджуриї, бо там третий плаче. Не треба навіть широко о тім розписувати ся, що діє ся в сім нещасливім краю, де міліон войска веде борбу з собою. Коротенька депеша бюра Райтера з Мукдена під датою 26 с. м., дає аж надто яскравий образ нужди, яка настала тепер в Манджуриї. Цілу охрестність — сказано в депеши — на віддаль 30 кільометрів винищила зовсім армія российска. Войско забрало всі запаси вугля і збіжа. Люди з середної Манджуриї втікають Сінмінтіна (хінського міста, послідної стациї хінської зелізниці). Села щезають зовсім з лиця землі. Российскі спекулянти закладають склади збіжа. Всюди чути жалі на надужитя і вимушеня зі сторони российских доставників войскових.

Новинки.

Львів дня 29 го падолиста 1904.

— **На дохід** рускої жень. семин. у Львові відбуде ся заходом тов-а Педаґоґічного відчит дра С. Рудницкого п. з. „Земля — звізда між звіздами“ в середу дня 30 с. м. о год. 6 вечером в класі V рускої ґімназиї (Народний Дім). Вступ від особи 20 с.; для учеників і учениць по 10 с. З огляду на так важну ціль, як удержанє одинокої нашої семинариї, просить ся о численну участь.

— **Руский театр** під управою тов-а „Руска Бесіда“ у Львові, що дає тепер під дирекцією п. Губчака представленя в Перемишли і тїшить ся незвичайним поводженем, приїде до Львова. Представленя будуть відбувати ся в сали товариства „Ґвязди“.

— **Торжественне богослуженє** на закінченє ювилейного обходу в пятьдесяті роковини проголошеня доґми непорочного зачатя Пречистої Діви Мариї відбуло ся — як було заповіджено — в неділю дня 27 с м. в Преображеньскій церкві у Львові. Літургію, що розпочала ся о годині пів до 10 перед полуднем, відправив Впреосв. Митрополит Шептицкий при участи цілої капітули. Присутні були також польский архиепископ Більчевский, вірменьский Теодорович і епископ Вебер разом з представителями їх капітул. Власти репрезентували Є. Е. п. краєвий маршалок, п. Віцепрезидент Намістництва ґр. Лось, комендант львівского корпусу, президент м. Львова і численні відпоручники ріжних урядових институций. Всї рускі товариства були також заступлені. Церква була переповнена процесиями всїх руских парохій та монастирів зі Львова і тисячами вірних. Гарно співав хор питомців духовної семинариї, скріплений хористами „Львівского Бояна“, котрий задля недостачі місця в церкві не міг виступити в цілости і окремо, як се було первістно назначене в проґрамі богослуженя. З тої самої причини відпав також хор учеників рускої ґімназиї. Під конець богослуженя Впреосьв. Митрополит виголосив відповідну проповідь. Участь вірних в ювилейнім торжестві була така велика, що порядок мусїла удержувати полиция, котра з огляду на страшний стиск в церкві вже з початком богослуженя не пускала більше нїкого до середини. По полудни відбуло ся у Впреосьв. Митрополита принятє запрошених достойників і представителїв товариств.

— **Бурсу для дяків** фундациї Є. Е. О. Митрополита А. Шептицкого, відкрито і посьвячено в неділю по полудни. Акту посьвячения доконав сам достойний фундатор в оточеню обох мітратів о. Білецкого і о. Туркевича, численно зібраного духовеньства і гостий. Дім сам двоповерховий, положений при ул. Петра Скарґи ч. 4 (побіч „Народної лїчниці“) вийшов з під рук проф. І. Левиньского і виглядає надзвичайно гарно, а то так зверху як і в середині. Цїла фасада дому прикрашена прегарними народними взорами, проектованими інж. Лушпиньским, на підставі наших писанок. Над входовими дверима приміщено, гарно виконану голову сьпіваючого Гуцула. Зарівно гарно, а при тім практично уладжений дім в середині. Спальні, салї до науки, помешканє для управителя о. Сембратовича, купелї, спіжарні, кухня получена з частию дому, відділеною для СС. Служебниць (котрі ведуть кухню), — все те виконане стилево і прикрашене мальовилами в народнім дусї. Побіч дому є обширний огород і подвіре. Кошт дому виносить 80.000 К. По посьвяченю дому відбули ся принятя, а то одно в домі дяків для дяків і дїдів, а друге в палаті митрополичій для прочих гостий, серед котрих були заступники „Союза співацких тов.“, „Бояна“, „Просьвіти“, „Днїстра“, „Тов. педаґоґічного“, „Сокола“, „Хору акад. ґімназиї“, „Ставропиґії“ і инш.

— **Краєва вистава буковиньска** в Чернівцях проектує ся на 1906 рік. Президент буковиньскої культури краєвої Теодор Фльондор був перед тиждием у нового міністра рільництва ґрафа Букуа з просьбою о субвенцию на сю виставу з фон-

---

Немов би служба Божа правила ся, не мов би церков сьпівала на Великдень.

Коси сьвищуть пісню, принесену десь з полудня, чим раз голоснійше, чим раз пристрастнійше, немов би взаїмно хотїли себе заглушити....

. . . .

Ціле житє пригадало ся Здеркови.

То так немов би ішов до шлюбу в недільний маєвий ранок і немов би ему дяки сьпівали:

„Во здравіє, во спасеніє, многая літа!“

І ішла з ним его зазуля, его голубка, его Параня, котра ему кілька літ потім при дитині умерла..

Коси друть ся тепер на цїлий лїс, а ему здає ся, що то дяки сьпівають парастас по Парани, що заводять: „вічная память, вічная память“.

Легка мрака піднесла ся з землї, як дим кадильний, а ліс грає і грає, але тихне вже і поважнїє, немов би примінював ся до Здеркової задуми.

Перед ним пересувало ся минуле житє.

Минувшість зливала ся з нинїшним вечером мов сон з явою.

В травах на багнищи відзивав ся тетерев, а ему здавало ся, що то Лисий бреше в саді, а він боїть ся, чи панич з двора не закрадає ся до его дитини Ганунї, его ока в голові, Параниної внучки.

Ой дав би ему, дав....

Гануню найбільше любив з цїлої родини.

Чиста бо Параня.

Струнка мов молодий прут лїщини, а очи у неї як дві зірки.

І мила така як кітка, а мягка в серци як ангелик.

Такого то пахучого вечера як нині, коли помір був в селї, лежала Гануня в горачці, без памяти.

Говорили всї, що нїчого з неї не буде.

Пійшла єї мати, Паранина дочка, Ксенька, до двору по раду.

Вислухала єї пані, дає лїк, потїшає як може, а она флящину за пазуху, в пояс кланяє ся, цїлує паню в руку і каже:

— Коли так, то дайте вже і дошку на домовину, бо дитині мусить прийти конець. То хробачок, не треба їй богато, одна дошка вистане.

Дальше не могла говорити, плач єї здавив і вийшла з двора, обтираючи сльози полотнянкою.

— — — — — — — — — — — — —

Радили жінки, що хиба би ще випотив недугу і лили дитинї в уста горячого липового цьвіта, а Здерко прикрив єї всїм, що було в хатї з одежи.

Відтак запер щільно двері і заткав комин плахтою, щоби не пустити души.

Віконце в стїні і так нїколи не отвирало ся.

Тимчасом дитина душила ся.

Розкладала ручками, немов би хотїла ними ловити воздух.

Днїло, коли отворили ся двері хати і війшла пані, не дала їх замкнути.

Війшла тихо, як ангел милосердія, положила білі руки на снїдім чолї Ганунї, на лицях спалених горячкою, мов два сніжні пятна на весняний обліг. Вплинув з нею до комнати сьвіжий поранний вітер і так запахло фіялками і черемхою, що аж задурило голубку і уснула.

Тодї Здерко пійшов до сьвященика і дав дві качки на парастас, щоби Господь зглянув ся і не забирав Ганунї до Себе.

Дяк і паламар були добрі люди, а Здерко в коршмі сказав їм, о що іде, отже так помагали при богослуженю, так з цїлої души щиро молили ся і співали, що Господь змилував ся і дївчина виздоровіла....

Водив єї пізнїйше до лїса на гриби, оріхи. А було їх там давнїйше, ще заки лїс вирубали від села. Кождий гриб инший.

Сосновий — чорний з верху, з білим як молоко сподом, присадкуватий, завялий в собі.

З грабини — бурий, з смеречини — білий, темно підпалюваний.

Пахло від них в цїлій хатї.

Сушили їх, силяли на шнурок у вінцї.

А оріхи! Котрий зрілий, жовтий як віск, сам лущив ся.

А що утїхи, коли бувало найшов в земли і кварту мишаків, один в одного як вибрав найздоровійші, або в дубовім дуплї і ґарнець лущаків, таких, що їх вивірки ховали собі на зиму.

Що то була за радість, коли їх сипав дївчині в запаску.

Перлами так не утїшивсь би.

Всьо то стануло Здеркови на гадцї і почув величезну вдячність до Бога за Гануню.

А ось і его хоч в таких лїтах, вивів лише що з недуги і дав діждати весни а може і сїнокосів і жнив....

Гей сьвіте Божий!

Гей житє, житє!

Десять раз жилось би, коли-б так можна.

* * *

Десь далеко в глубинї лїса відозвало ся кілька приглушених вистрілів.

Дивний мороз перебіг старцеви по плечах. Єму видить ся, що єсть на польованю в Верблянах.

Мають іти на дика.

Хлопцї заходять осторожно, аби его не сполошити.

Тишина, лише вітер рушає галузкою вільшини.

Нараз трубка і вереск або нагінки, такий якийсь жалісний, немов би смерть віяла воздухом.

І знов тишина.

Серце бє так голосно....

Ще може учути....

Втягає дух дух в себе, притискає груди кулаком....

Тріскіт, ломіт, сапанє....

Дуднить земля, а зьвір як жива гора, жене просто на пана Котвича.

Пан Котвич зуби з'їв на мисливстві.

Підніс рушницю, взяв его на око.

Лише ждати вистрілу.

А він жене наперед, потвора, а клацає зубами і фучить як дідько і піну з писка точить.

Просто на пана Котвича.

дів державних. Міністер заявив прихильність загаданому ділу.

— **Електричний трамвай** до Кульпаркова. Петицию о побудоване трамваєвої лінії, котра переходилаби через т. зв. Байки аж до Кульпаркова, вносять до маґістрату горожани, що мають реальности і ґрунти в тій дільници міста. На случай колиб тота лінія не приносила зисків, жертвують петенти забезпечене в висоті 5 прц. від квоти 250.000 К. потрібної на урядженє нової лінії на час 5 літ і годять ся на табулярне забезпечене тої евентуальної претенсиї на їх реальностях.

— **Страйк студентів школи лісової.** Всі студенти лісової школи у Львові, числом 46, застрайкували внаслідок того, що дирекция в порозуміню з Виділом краєвим завела нові приписи для тої школи, після котрих професори тої школи мають перепитувати учеників і клясифікувати в часі курсу як в школах середних, а при кінци курсу мусять ще ті ученики здавати іспит. Депутация студентів була у маршалка краєвого, але той сказав їй, що студенти не осягнуть страйком нічого, бо новий лад заведено на основі ухвали сойму.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Одеса 29 падолиста. Ґен. бар. Кавльбарс виїхав звідси вчера по полудни зі своїм штабом до Мукдена, де, як припускають, стане 14 грудня.

Берлин 29 падолиста. „Nord. Allg. Zeitung“ оголосила проєкт зміни закона войскового, на основі котрого чинна служба в кавалериї і артилериї польній має тревати 3 роки, а всіх инших родах войска 2 роки, закон той має увійти в житє з днем 1 цьвітня 1905.

Париж 29 падолиста. Комісия палати послів для справи розділу церкви від держави відкинула вчера правительственний проєкт 13 голосами против 1, а то длятого, що більшість правительственних членів комісиї, зложеної з 33 послів, не була присутна.

Петербург 29 падолиста. Російска аґенция телеґрафічна доносить з Мукдена: Японські залоги в Антун, Такушан, Финванчен, а по части і в Ляояні заступлено менше бійкими відділами. Японці звертають головну увагу на Порт Артур, але їх атаки повістають без успіху. Японці посувають демонстрацийно від діли кавалериї на захід від лінії зелізничої. В ночи з 27 на 28 заатакував неприятель місцевість Лінщипу, але без успіху.

Петербург 29 падолиста. Комендант XI. корпуса армії, ґен. Хрещатицкий іменований комендантом амурского округа войскового і заступником атамана амурских козаків.

Порсмес 29 падолиста. Підчас вправ у виловлюваню мін знищив вибух дві лодки, при чім згинуло двох вояків, а двох єсть тяжко зранених.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутер
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкак
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

Не встояв пан, не стрілив, кинув рушницю і в кількох скоках був вже на латрі.

Дик вийшов без вистрілу.

Тоді то прозвав єго Здерко „капітаном“.

Називав єго також просто „він“.

„Він“, то єго мрія від рана до ночи цілий ряд літ, найбільший, наймудрійший з диків на всі ліси.

Говорили о нім побережники, оповідали пани, роблено на него облави в цілій околици.

За „него“ пересидів Здерко цілий рік в криміналі.

Стало ся то так:

На облаві в Вороблячині сьвященик із Щирця пострілив одинця.

Спершу сам сьвященик, а відтак побережники ішли за слідом, але що пійшов в чужий ліс, отже дали спокій.

Здерко не був вже в службі, але мимо того, де було польоване, підкрадав ся від чужих границь і ставав з рушницею в гущавині.

Стояв і тепер за буком, в грушівскім лісі, а коли побережники вернули з нічим, пійшов за „фарбою“ і не „отямив ся“ аж в третім селі.

По дорозі попав ся єму цап, отже стрілив до него і наробив гуку.

Було то як на злість під самим вікном лісничого.

Збігли ся люди, зловили єго, відобрали єму цапа і рушницю, а лісничий подав єго ще до суду.

— — — — — — — — — — —

Висидів ся рік у Львові, а коли рубав дерево або замітав улиці, гадав найчастійше о Ганунї, о сивій корові, котру виплекав з ялівки і о дику.

І Ксенька і муж єї, а зять єго Матвій і хлопець їх Юрко снулись єму по голові, як живі ставали єму перед очи, але они єму нераз вспоминали, що не робить коло хати, лише волочить ся би по лісі, отже має до них жаль.

Ріже пилою сяги десь на подвіри при Личаківскій улици, на камінним бруку коло зливу, а тут бачать виоране поле, жовтий пісок розсипує ся під плугом, аж просить ся, аби єго брати в руки і цілувати.

Набрав Матвій гречки з мішка, сипле до до фартуха. Здоймив капелюх, кинув ним о землю, хрестить ся: „Во імя Отца і Сина і Сьвятого Духа — Во імя Отца і Сина і Сьвятого Духа — Во імя Отца і Сина і Сьвятого Духа, амінь!“; відтак бере зерно в кулак і кидає під скибу. І ходить так по ріли як бузько по млаці і сипле чорну гречку на жовтий пісок.

Приходять сусіди, говорять: „Дай Боже щастя! — „Дай Боже й вам!“ відповідає їм, а лице має поважне, немов сьвященик на процесиї.

В горі повно жайворонків, а ріля пахне, лише класти ся на неї і умирати.

Такі привиди мав Здерко.

Але наймилійшою тугою, найсолодшою мрією був у него одинець.

Кілько разів збудив ся рано і замість саду і поля побачив темне склепінє і решітку у вікні, утікав гадкою до ліса, до свободи.

„Єму“ там ліпше — ворчав.

Де „він“ тепер? — думав заєдно. — Що робить? Худий чи товстий?

Перебігав гадкою всі лісні переходи, всі леговища по смерекових гущавинах, багна, в котрих дик купав ся, яруги, в котрих лягав.

Найтяжше було під вечер.

Коли смеркало ся і треба було вертати з роботи в сірі, душні мури казні, а Здерко пригадав собі Ганую і хату і весну і ліс і запах єго та сьвятої землі, то єму аж щось рвало ся в грудях, давило єго в горлі.

Тоді затискав зуби і просив лиш Бога, аби „якої дурниці не зробив“, щоби ще довше не сидіти. Часом також молив ся тихо, аби єму Ілько з Сопота не забрав дика, між як він тут сидить.

„За мою кривду, Боже, дай аби „він“ прийшов на мої руки“....

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).